

Materia insolvenței.

Contestația debitorului împotriva cererii creditorului de deschidere a procedurii. Condiții de admisibilitate.

Condițiile cerute pentru deschiderea procedurii insolvenței. Verificarea condiției privind insuficiența fondurilor bănești disponibile.

Pentru deschiderea procedurii insolvenței este necesară întrunirea condiției privind insuficienței fondurilor bănești disponibile pentru plata creanței invocate de către creditor, judecătorul sindic urmând a verifica contestația debitorului formulată în acest sens și a respinge cererea pentru deschiderea procedurii insolvenței în situația în care debitorului face dovada deținerii fondurilor necesare pentru plata creanței creditorului .

Tribunalul Arad, secția a II -a Civilă, sentința civilă nr. 420/23.05.2022, definitivă prin d.c. nr. 451/A/03.08.2022 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara.

Prin s.c. nr. 420/23.05.2022 pronunțată de Tribunalul Arad, secția a II -a Civilă în dosar nr. 3399/108/2021, definitivă prin d.c. nr. 451/A/03.08.2022 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, judecătorul sindic a respins excepția lipsei de interes în formularea cererii de deschidere a procedurii insolvenței, excepție invocată de către debitoarea X, a fost admisă în fond contestația formulată de către debitoare și a fost respinsă cererea având ca obiect deschiderea procedurii insolvenței, formulată de creditoarea Y.

Pentru a pronunța această hotărâre, prin judecătorul sindic, a reținut, în fapt, că prin s.c. nr. 64/03.02.2021, pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 2505/100/2010/a2.3, menținută și devenită executorie prin d.c. nr. 366/A/16.06.2021, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, definitivă prin d.c. nr. 2473/17.11.2021, a fost obligată debitoarea să plătească creditoarei suma de 616.839,37 lei, sens în care s-a respins cererea debitoarei, de compensare parțială a creanței creditoarei, cu suma de 479.373,88 lei, sumă admisă în tabelul de creanțe al procedurii de insolvență a creditoarei, aflat și ea în faliment.

Acest titlu stă la baza cererii creditoarei, de deschidere a procedurii insolvenței în prezenta cauză.

Totodată, s-a reținut că, în cadrul acestui dosar, a formulat declarație de creanță și creditoarea Z pentru suma de 6.709.173,49 lei, invocând caracterul garantat al creanței prezentate raportat la contractele de ipotecă încheiate cu debitorul.

Această creanță a fost ulterior cesionată de creditoarea Z către cesionara I care a încheiat o convenție de plată cu debitoarea pentru plata eșalonată, în 12 rate egale, a sumei datorate. În urma acestui acord, creditoarea cesionară a renunțat la cererea sa de declarare a insolvenței debitoarei.

Apoi, judecătorul sindic a reținut că debitoarea a depus la dosar adresă emisă de creditorul fiscal, din care rezultă că are datorii față de bugetul de stat.

De asemenea, s-a reținut că debitoarea a făcut dovada faptului că spațiile ipotecate sunt închiriate la 11 parteneri contractuali de la care încasează diverse chirii lunare.

Creditoarea aflată în prezent în insolvență are ca asociați pe domnii B. P. C., cu o cotă de 50 % din părțile sociale și, respectiv, F. I., cu o cotă de 50 % din părțile sociale, iar debitoarea are ca asociați pe doamna F. A. R. B., cu o cotă de 0,12 % din părțile sociale; și, respectiv, pe domnii C. V. R., cu o cotă de 99,76 % din părțile sociale, și B. P. C., cu o cotă de 0,12 % din părțile sociale.

Referitor la dispozițiile legale incidente în cauză, prima instanță a reținut că, potrivit art. 32 C.pr.civ.: „(1) Orice cerere poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia: a) are capacitate procesuală, în condițiile legii; b) are calitate procesuală; c) formulează o pretenție; d) justifică un interes.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică, în mod corespunzător, și în cazul apărărilor.

Potrivit art. 33 C.pr.civ., interesul trebuie să fie determinat, legitim, personal, născut și actual. Cu toate acestea, chiar dacă interesul nu este născut și actual, se poate formula o cerere

cu scopul de a preveni încălcarea unui drept subiectiv amenințat sau pentru a preîntâmpina producerea unei pagube iminente și care nu s-ar putea repara.

Potrivit art. 5 pct. 29 din Legea nr. 85/2014, insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile, astfel:

a) insolvența debitorului se prezumă atunci când acesta, după 60 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de creditor; prezumția este relativă;

b) insolvența este iminentă atunci când se dovedește că debitorul nu va putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadenței.

În drept, prima instanță a apreciat că creditoarea are un interes în cauză, îndeplinirea condițiilor procesuale aferente rezultând din faptul că aceasta are o creanță stabilită printr-o hotărâre judecătorească, exigibilă de mai mult de 60 de zile și neachitată.

În opinia instanței de fond, eventuala măsură în care această creditoare și-ar recupera creanța sa prin procedura de insolvență într-un concurs cu un creditor garantat nu justifică aserțiunea privind lipsa interesului propriu în ceea ce îl privește pe creditorul chirografar în a formula o cerere de deschidere a procedurii, deoarece interesul juridic nu se determină prin evaluarea șanselor de recuperare în concret a creanței invocate.

Interesul decurge din deținerea creanței, iar măsura recuperării ei este o consecință a desfășurării procedurii.

Totodată, s-a reținut că, în lucrarea „Tratat practic de insolvență, vol. I, ed. 2, revizuită” (coordonator Radu Bufan, an 2022, pag. 266-267), se arată că „trebuie să se aprecieze în toate cazurile motivele neîndeplinirii de către debitor a obligațiilor exigibile și numai neplata datorită lipsei de lichidități ori insuficienței acestora permite recurgerea la procedura insolvenței, iar nu simpla neplată a datoriilor”.

În speță, judecătorul sindic a reținut că neplata de către debitoare a datoriei pe care aceasta o are față de creditoare decurge din dorința celei dintâi de concretizare a unei variante de compensare convențională a creanțelor reciproce, dar născute în perioade diferite în raport de data deschiderii procedurii insolvenței creditoarei.

Astfel, s-a reținut că, creanța deținută de către debitoare asupra creditoarei este anterioară momentului deschiderii procedurii insolvenței creditoarei, sens în care accesoriile aferente s-au oprit din curgere la momentul deschiderii procedurii insolvenței acesteia din urmă, pe când accesoriile aferente creanței deținute de creditoare asupra debitoarei au curs și după acea dată.

În aceste condiții, debitoarea, care la rândul său este creditoare al creditoarei, nemaiputând valorifica o compensație legală și/sau judiciară (conform deciziei nr. 366/A/16.06.2021 emisă de Curtea de Apel Timișoara în dosarul nr. 2505/108/2010/a2.3), a demarat o procedură de negociere cu creditorul său, în vederea realizării unei compensații judiciare.

De asemenea, din analiza înscrisurilor depuse de către debitoare, judecătorul sindic a reținut că aceasta nu are datorii la bugetul de stat și, totodată, încasează chirii pentru spațiile deținute și închiriate.

În ceea ce privește îndeplinirea condiției privind insuficiența fondurilor bănești disponibile, judecătorul sindic a observat și faptul că suma datorată de către debitoare creditoarei bancare a fost cesionată de bancă unui alt creditor care a încheiat o convenție de plată cu debitoarea, fapt de natură să evidențieze neîndeplinirea acestei condiții în speță, raportat inclusiv la valoarea comparativă a celor 2 creanțe în discuție.

Nu este mai puțin adevărat că, prin demararea unei eventuale proceduri de insolvență a debitoarei, dată fiind natura chirografară a creanței deținute de creditoare, aceasta nu și-ar putea recupera în totalitate creanța din vânzarea bunurilor debitoarei ipotecate în favoarea creditoarei garantate, care a încheiat o convenție de plată cu debitoarea, înainte ca această creditoare garantată să își acopere ea mai întâi creanța sa, beneficiară a garanției.

Pe cale de consecință, apreciind că nu este îndeplinită cerința legală a insuficienței fondurilor bănești disponibile pentru plata creanței invocate de creditoare, judecătorul sindic a statuat în sensul celor mai sus menționate.

De asemenea, s-a luat act de faptul că debitoarea nu a solicitat cheltuieli de judecată, aceasta rezervându-și dreptul de a le cere pe cale separată.

Împotriva sentinței civile menționate, a declarat apel creditoarea Y prin care a solicitat anularea hotărârii primei instanțe și trimiterea cauzei judecătorului - sindic, pentru deschiderea procedurii insolvenței față de societatea debitoare X și numirea, în calitate de administrator judiciar, a consorțiului format din practicienii în insolvență Cabinet Individual de Insolvență B. I. S. și Cabinet Individual de Insolvență C. A.-M., cu un onorariu lunar de 5.000 de lei, exclusiv TVA, și onorariul de succes de 9% în cazul vânzării bunurilor.

În motivare, apelanta-creditoare a criticat pentru nelegalitate și netemeinicie sentința apelată, apreciind că cererea sa se încadrează în prevederile art. 5 pct. 20 și pct. 29 coroborat cu art. 70 din Legea nr. 85/2014, deoarece:

Creanța pe care o are față de intimata-debitoare este certă, lichidă și exigibilă, fiind superioară valorii prag, aceasta fiind constatată prin Sentința civilă nr. 64/03.02.2021, rămasă definitivă prin Decizia civilă nr. 366/A/1 6.06.2021 a Curții de Apel Timișoara, recursul formulat fiind anulat de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Hotărârea civilă nr. 2473/17.11.2021.

Intimata-debitoare nu a făcut dovada faptului că nu s-ar afla în stare de insolvență, întreg raționamentul instanței de fond fiind viciat și lipsit de fundament legal, în opinia apelantei:

Astfel, apelanta a apreciat că, în mod nejustificat, judecătorul sindic a reținut, prin hotărârea pronunțată, faptul că „*suma datorată de către debitor creditorului bancar a fost cesionată de bancă unui alt creditor care a încheiat o convenție de plată cu debitorul, fapt de natură să evidențieze neîndeplinirea acestei condiții în speță, raportat inclusiv la valoarea comparativă a celor 2 creanțe în discuție*”, fără a ține seama de situația financiară a debitoarei și de faptul că niciuna dintre plățile invocate de către debitoare sau convenții de plată nu o vizează pe apelantă, prin a cărei cerere s-a solicitat declanșarea procedurii de insolvență și față de care intimata-debitoare nu a efectuat nicio plată până în prezent și nici nu a inițiat vreo procedură de negociere a stingerii litigiului.

De asemenea, apelanta a apreciat că instanța de fond nu a avut în vedere că intimata-debitoare trebuia să facă dovada existenței disponibilităților bănești în patrimoniu, disponibilități care să asigure plata la scadență a tuturor datoriilor, ori, din documentele depuse la dosarul cauzei și din situațiile financiare anuale depuse la Ministerul de Finanțe și care sunt disponibile online, rezultă că debitoarea nu are posibilitatea de a achita la scadență toate datoriile, cu precădere nu are disponibilitățile bănești necesare pentru achitarea creanței apelantei, scadență și în cuantum de 754.713,69 lei.

Astfel, apelanta a menționat că, potrivit situațiilor financiare anuale, în anul 2020, intimata-debitoare a înregistrat o cifră de afaceri netă de 50.350 lei și un profit de 21.202 lei, iar în anul 2021 o cifră de afaceri netă de 56.728 lei și un profit de 7.434 lei. Prin acordul de plată încheiat de debitoare cu Z, s-a prevăzut stingerea obligațiilor totale în sumă de 639.747,88 lei și 1.224.876,48 euro, prin plata lunară a sumei de cca 563.600 lei (12 rate lunare), sumă la care se mai adaugă și creanța apelantei, în sumă totală de 754.713,69 lei. Apelanta a evidențiat faptul că un profit anual în sumă de 21.202 lei (în 2020)/7.434 lei (în 2021), respectiv lunar de cca. 1.767 lei/620lei, nu poate asigura plata acestor datorii. Prin urmare, a apreciat că motivarea instanței, în sensul că încheierea convenției de plată a debitoarei cu Z evidențiază neîndeplinirea condiției privind insuficiența fondurilor bănești disponibile, nu concordă cu situația financiară reală a debitoarei.

Totodată, apelanta a evidențiat faptul că, printre argumentele judecătorului sindic este și opinia exprimată în literatura de specialitate, referitoare la motivul privind neplata de către debitor a obligațiilor exigibile, concluzia și interpretarea dată de instanța de fond fiind, în opinia apelantei, nu doar incompletă, ci și în total dezacord cu teza susținută în doctrina citată și al cărei raționament poate fi sintetizat în următoarele considerente:

1. Declanșarea procedurii de insolvență este justificată atunci când neplata datoriilor este cauzată de lipsa de lichidități sau insuficiența acestora (*Așadar, în aplicarea procedurii insolvenței, în toate cazurile, trebuie să se aprecieze motivele neîndeplinirii de către debitor a*

obligățiilor exigibile și numai neplata datorată lipsei de lichidități ori insuficienței acestora permite recurgerea la procedura insolvenței... - Tratat de insolvență, Bufan, pg. 266-267);

2. Cu privire la trăsăturile definiției ale stării de încetare de plăți, aceeași literatură de specialitate a arătat că „*ea trebuie să fie reală, adică efectivă, criteriul legal și judiciar al aprecierii insolvenței urmând să fie căutat în situația concretă a debitorului, care trebuie să releve neputința de a efectua plăți în vederea stingerii datoriilor acumulate.*” (Tratat Bufan, pag. 269).

3. Starea de insolvență, în accepțiunea Legii 85/2014, este dată, astfel cum s-a statuat în practica judiciară și în doctrina de specialitate, nu de lipsa totală, ci de insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor, „*ceea ce înseamnă că procedura insolvenței se va aplica chiar dacă debitorul dispune totuși de anumite sume de bani și face unele plăți, însă acestea nu sunt de ajuns pentru achitarea tuturor datoriilor scadente. Așadar, pentru a nu deveni subiect al procedurii concursuale, este necesar ca sumele de bani disponibile existente în patrimoniul debitorului să aibă cuantumul, suficiența necesară să acopere datoriile exigibile, în caz contrar putându-se deschide această procedură.*” (Bufan, pag. 273)

Apelanta-creditoare a apreciat că, într-o manieră superficială, instanța de fond a agreeat susținerile intimătei-debitoare care a arătat că are fonduri, operează prin conturi, fără să constate faptul că, în realitate, potrivit cererii de deschidere a procedurii, formulată de creditoarea Z, toate obligațiile debitoarei față de bancă erau obligații restante, prin urmare eventualele plăți prin conturi vizau stingerea acestor datorii.

În opinia apelantei, intimata-debitoare nu a justificat faptul că nu s-ar afla în insolvență și nu a prezentat nici beneficiul celor 11 contracte de închiriere cu privire la care, dacă se analizează cifra de afaceri din anul 2021 (fără a se lua în calcul și cheltuielile), nu este mai mare de cca 4.227 de lei lunar (56.728 lei cifra de afaceri din 2021: 12 luni).

În opinia apelantei-creditoare, pentru a-i fi validate susținerile, intimata-debitoare trebuia să facă dovada existenței disponibilităților în patrimoniu, disponibilități care să asigure plata la scadență a tuturor datoriilor, prin depunerea situației cuprinzând contractele de închiriere derulate în prezent, extrase de cont bancare, situația clienților reprezentând creanțe certe de încasat, precum și orice alte documente din care să rezulte surse financiare care ar intra în patrimoniul acesteia. Cu toate acestea, în mod neîntemeiat, în opinia apelantei, judecătorul sindic a validat toate susținerile debitoarei, afirmații care sunt exclusiv declarative, nefiind justificate prin documente.

De asemenea, apelanta-creditoare a apreciat că nici argumentul judecătorului sindic, referitor la „*dorința*” debitoarei „*de concretizare a unei variante de compensare convențională a creanțelor reciproce*” nu corespunde realității și nu poate reprezenta, în sine, un motiv de respingere a cererii, în condițiile în care, pe de-o parte, contrar considerentelor judecătorului sindic, debitoarea nu a demarat și nu și-a manifestat deloc intenția de a-și stinge datoria față de apelantă prin una dintre modalitățile prevăzute de lege (plată, compensare etc.), iar pe de altă parte, „*dorința*” nu constituie o dovadă a faptului că societatea nu s-ar afla în stare de insolvență.

Totodată, apelanta-creditoare a apreciat că întregul silogism referitor la eventuala compensare a datoriilor reciproce și a accesoriilor creanțelor principale este viciat, atât din cauza faptului că această chestiune a fost tranșată de Tribunalul Arad și de Curtea de Apel Timișoara, intrând sub protecția lucrului judecat („*Pentru a opera compensația, este necesar ca obligațiile să fie reciproce și să fie corelative unor creanțe certe, lichide și exigibile./ De asemenea, dacă una dintre părți se află în procedura insolvenței, este necesar ca pentru ambele creanțe să fie îndeplinite condițiile compensației legale fie la data deschiderii procedurii insolvenței, fie după data deschiderii procedurii insolvenței./... Compensația legală nu operează dacă o creanță este anterioară deschiderii procedurii insolvenței, iar o altă creanță este ulterioară acestui moment.*”) (Decizia civilă nr. 366/A/16.06.2021), cât și prin prisma faptului că nu prezintă nicio relevanță împrejurarea că accesoriile creanței apelantei curg în continuare, potrivit legii, într-un alt interval de timp decât cel în care au curs accesoriile creanței debitoarei față de apelanta-creditoare.

Mai mult, apelanta-creditoare a apreciat că nici nu se poate pune problema vreunei contemporaneități a accesoriilor, atât timp cât creanța sa față de intimata-debitoare s-a născut abia la data de 08.08.2019, data plății în contul datoriei debitoarei către B. L. De asemenea, apelanta a arătat că accesoriile, în speță dobânda legală, au fost calculate motivat de neplata datoriei, ori pentru a evita curgerea accesoriilor, intimata-debitoare trebuia să-și achite integral datoriile față de aceasta.

Apelanta-creditoare a considerat că este lipsit de importanță faptul că debitoarea nu înregistrează datorii către bugetul de stat ori că încasează chirii pentru spațiile deținute și închiriate, în condițiile în care datoria sa către apelantă nu este achitată, societatea debitoare fiind în stare de insolvență, deoarece nu deține disponibilități bănești suficiente pentru plata obligațiilor sale către apelantă, datoria în sumă de 754.713,69 lei nefiind deloc neglijabilă.

În opinia apelantei, considerentele instanței de fond în ceea ce privește posibilitatea redusă de recuperare integrală a creanței sale ca urmare a declanșării procedurii de insolvență față de intimata-debitoare sunt nu doar lipsite de relevanță juridică, ci și în neconcordanță cu realitatea, în condițiile în care, aceeași instanță a reținut și faptul că „interesul juridic nu se determină prin evaluarea șanselor de recuperare în concret a creanței invocate” (paragraf 8, pag. 12).

Totodată, apelanta a considerat că, în mod eronat, instanța de fond a reținut că, dată fiind natura chirografară a creanței deținute, aceasta nu s-ar putea recupera din vânzarea bunurilor debitoarei, ipotecate în favoarea creditorului garantat, în condițiile în care, prin cererea înregistrată în dosarul cu nr. de mai sus, apelanta a solicitat deschiderea procedurii generale de insolvență față de debitoare, și nu cea a falimentului (caracterizată prin lichidarea averii debitoarei). Apelanta a precizat că, printre principiile care definesc procedura de insolvență, este și acela al acordării unei șanse debitorilor, de redresare eficientă și efectivă a afacerii, inclusiv prin procedura de reorganizare judiciară (art. 4 alin. (2) din Legea nr. 85/2014), cu crearea unui regim adecvat pentru protejarea tuturor creditorilor. În acest context, apelanta-creditoare a considerat că un tratament echitabil și obiectiv, bazat pe bună-credință, pentru plata datoriilor debitoarei atât față de apelantă, cât și față de cesionară, nu poate exista în afara procedurii de insolvență, fapt dovedit de angajamentul de plată pe care debitoarea îl are doar față de creditoarea I, corelat cu totala lipsă de interes, în opinia apelantei, față de stingerea datoriei (însemnată) pe care intimata-debitoare o are față de aceasta.

În temeiul art. 223 alin. (3) NCPC, apelanta a solicitat judecarea cauzei și în eventuala sa lipsă.

În probațiune, a anexat indicatori din situațiile financiare anuale la 31.12.2020 și 31.12.2021, depuse la unitățile teritoriale ale Ministerului Finanțelor.

Intimata-debitoare prin care a solicitat respingerea apelului declarat, ca nefondat, cu consecința menținerii hotărârii apelate, ca legală și temeinică; cu cheltuieli de judecată.

În apărare, intimata-debitoare a învederat că, potrivit art. 5 punctul 20 din Legea 85/2014: „Creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței este creditorul a cărui creanță asupra patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 60 de zile. Prin creanță certă, în sensul prezentei legi, se înțelege acea creanță a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emenate de la debitor sau recunoscute de dânsul. Creditorii vor putea solicita deschiderea procedurii insolvenței doar în cazul în care, după compensarea datoriilor reciproce, de orice natură, suma datorată acestora va depăși suma prevăzută la pct. 72.”

A precizat că, în conformitate cu dispozițiile art. 5 punctul 29 litera a) din Legea 85/2014: „Insolvența este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile, astfel:

a) insolvența debitorului se prezumă atunci când acesta, după 60 de zile de la scadență, nu a plătit datoria sa față de creditor; prezumția este relativă.

b) insolvența este iminentă atunci când se dovedește că debitorul nu va putea plăti la scadență datoriile exigibile angajate, cu fondurile bănești disponibile la data scadenței.”

Potrivit prevederilor art. 72 alin. 3 din același act normativ: „În termen de 10 zile de la primirea cererii, debitorul trebuie fie să conteste, fie să recunoască existența stării de insolvență. (...)”.

Intimata a arătat că, prin intermediul contestației depuse în termenul legal, a înțeles să conteste existența stării de insolvență, întrucât nu ne afla în incapacitate de plată.

Astfel, condițiile ce se cer a fi îndeplinite pentru ca debitoarea să se afle în stare de insolvență, sunt următoarele: a. fondurile debitoarei să fie în situația în care să nu existe suficiente disponibilități bănești pentru plata datoriilor exigibile (creanțe certe, lichide și exigibile); b. starea de insolvență poate fi prezumată ca fiind vădită - situație care presupune o datorie certă, lichidă și exigibilă cu privire la care trebuie probată trecerea unui termen de 60 de zile de la scadență, prezumție ce poate fi însă răsturnată de către debitor; c. poate fi iminentă - fiind necesar a se dovedi că la scadență datoriile bănești nu vor putea fi plătite din cauza indisponibilităților bănești.

În contestarea existenței stării de insolvență, intimata-debitoare a reiterat următoarele aspecte:

A) Cu privire la situația sa financiară, intimata a învederat faptul că nu are obligații fiscale neachitate la bugetul de stat, documentul care atestă acest fapt fiind reprezentat de Certificatul de atestare fiscală nr. 14817/ 21.07.2022, anexat prezentei; că nu are debite către bugetul local, documentul care atestă acest fapt fiind reprezentat de certificatul de atestare fiscală; că nu înregistrează întârzieri în achitarea obligațiilor de plată privind utilitățile, fapt atestat prin înscrisurile pe care le va depune la dosarul cauzei; că nu înregistrează întârzieri în achitarea drepturilor salariale.

Totodată, intimata-debitoare a menționat că are creanțe în curs de încasare, astfel cum rezultă din bilanța de verificare, în concret, situația sa financiară, așa cum rezultă din bilanța de verificare, demonstrând faptul că efectuează încasări și plăți în condiții financiare normale, fapt care nu probează în niciun caz încetarea de plăți.

Intimata a arătat că, în dovedirea celor expuse mai sus, a depus la dosar un set de documente financiar-contabile.

De asemenea, intimata a învederat faptul că a derulat și derulează relații comerciale cu diverși furnizori, ce însumează valori conform actelor contabile, valori achitate la scadențe, fără nicio opoziție la plată.

A mai arătat intimata că, în speța de față, a făcut dovada faptului că are un activ patrimonial mai mare decât pasivul patrimonial, ceea ce va crea un excedent pozitiv cu ocazia valorificării acestuia, că nu și-a întrerupt activitatea și că nu se află în încetare de plăți.

Concret, intimata a arătat că, așa cum a dovedit la fond, toate obligațiile sale financiare, datorate către bugetul de stat și local, sunt achitate, impozitul pe profit, TVA-ul, cheltuieli aferente CASS, cheltuielile accesoriile contractului de muncă, fiind integral plătite.

Mai mult, intimata-debitoare a învederat că a probat și faptul că încasează lunar sume de bani de la un număr de 11 parteneri contractuali, cu titlu de chirii, prin darea în locațiune a spațiilor deținute în patrimoniu.

În ceea ce privește raportul cu creditorii, intimata a învederat faptul că încheierea convenției de plată cu creditorul cesionar, pentru o sumă mult mai mare față de cea pretinsă de apelantă, denotă buna sa credință și disponibilitatea sa în soluționarea litigiilor cu partenerii contractuali.

În opinia intimatei-debitoare, faptul că apelanta nu urmărește îndeplinirea scopului legii insolvenței prin promovarea prezentei cereri, ci urmărește constrângerea societății sale, este un fapt probat și de lipsa oricărui demers prealabil de încercare de punere în executare silită a hotărârii pronunțate în litigiul purtat anterior între părți.

B) În ceea ce privește raportul cu apelanta, intimata-debitoare a arătat care sunt motivele, în opinia sa, pentru care apelanta deține împotriva societății sale o creanță neachitată în prezent, intimata susținând, în același timp, faptul că nu din cauza lipsei de fonduri nu a achitat această creanță.

Astfel, intimata-debitoare a învederat faptul că a refuzat plata creanței pretinse de apelantă, în cuantum de 616.839,37 lei, invocând compensația cu o creanță în sumă de

479.373,88 lei, pe care intimata o are de încasat de la apelantă, în cadrul unei acțiuni în pretenții, finalizată prin Decizia civilă nr. 2473 din 17.11.2021 a ÎCCJ.

Intimata a arătat că cererea apelantei este întemeiată în drept pe prevederile art. 70 din Legea nr. 85/2014: „Orice creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii prevăzute de prezentul titlu poate introduce o cerere de deschidere a procedurii împotriva unui debitor prezumat în insolvență (...).”

Referitor la lipsa de certitudine, de lichiditate și de exigibilitate a creanței pretinse, raportat la dispozițiile art. 5 pct. 20 din Legea 85/2014, intimata-debitoare a adus următoarele completări:

- un prim aspect se referă la operațiunea de compensare, prevăzută de dispozițiile art. 90 din Legea 85/2014 raportat la art. 1.615 și următoarele din Codul civil, având în vedere faptul că condițiile prevăzute de lege în materie de compensare legală sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii, operațiune care se aplică atât creanțelor reciproce existente la data deschiderii procedurii, cât și în cazul celor născute după data deschiderii procedurii insolvenței. Intimata a precizat faptul că Decizia nr. 366/A/16.06.2021 a Curții de Apel Timișoara, invocată de către apelantă, se referă la dispozițiile art. 52 din Legea 85/2006 privind dreptul unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a debitorului asupra sa, când condițiile prevăzute de lege sunt îndeplinite la data deschiderii procedurii.

- de asemenea, intimata-debitoare a invocat inaplicabilitatea art. 3 alin. 2¹ din OG nr. 13/2011 privind dobânda legală penalizatoare, întrucât în toate hotărârile judecătorești emise în diferite grade de jurisdicție ale acțiunii în pretenții formulate de creditoare se dispune obligarea la plata dobânzii legale, cum, de altfel, a și solicitat apelanta-creditoare prin acțiunea introductivă.

Apoi, intimata a menționat că noțiunea de creanță certă este definită de art. 5 pct. 20, teza a doua din lege, astfel: „Prin creanță certă, în sensul prezentei legi, se înțelege acea creanță a cărei existență rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emenate de la debitor sau recunoscute de dânsul.

Creditorii vor putea solicita deschiderea procedurii insolvenței doar în cazul în care, după compensarea datoriilor reciproce, de orice natură, suma datorată acestora va depăși suma prevăzută la pct. 72.”

Altfel spus, prin creanță certă se înțelege acea creanță a cărei existență este neîndoielnică, asupra căreia nu există litigiu.

Prin urmare, intimata-debitoare a contestat însăși certitudinea, lichiditatea și exigibilitatea creanței prin raportare la suma totală pretinsă de apelantă. Astfel, a apreciat că, în cauză, apelanta nu deține calitatea de creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii de insolvență.

C) Intimata-debitoare a precizat și faptul că nu are alte litigii pe rolul instanțelor de judecată cu nicio altă persoană fizică ori juridică - creditori, ceea ce probează solvabilitatea și buna sa credință în relația cu partenerii contractuali.

Intimata a menționat că încetarea de plăți față de creditoarea care a formulat cererea introductivă se prezintă ca o prezumție legală, ce poate fi răsturnată doar de către debitorul care face dovada faptului că are sume de bani disponibile în patrimoniu, ceea ce, în opinia sa, se probează în speță.

Mai mult, intimata-debitoare a arătat că, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. 1 punctul 5 din Lege: „averea debitorului reprezintă totalitatea bunurilor și drepturilor sale patrimoniale (...).”

Prin urmare, a arătat că, întrucât nu se află în incapacitate de plată, este evident faptul că nu poate fi subiectul procedurii prevăzute de legea insolvenței.

De asemenea, intimata a susținut că, în măsura în care a probat faptul că nu se află în incapacitate de plată, toate celelalte aspecte exced prezentului dosar ce are ca obiect deschiderea procedurii insolvenței împotriva sa.

A arătat că, pentru ca judecătorul-sindic să se pronunțe cu privire la cererea de deschidere a procedurii insolvenței, formulată de creditor, trebuie verificată îndeplinirea condițiilor necesare pentru deschiderea acestei proceduri, condiții ce trebuie analizate dintr-o

dublă perspectivă: a) aceea a creanței pe care creditorul o are împotriva debitorului, justificându-se astfel calitatea de „creditor îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței”; b) și aceea a patrimoniului debitorului care trebuie să se afle într-o stare de insolvență.

Intimata a învederat că existența unei creanțe de natură a-l califica pe creditor ca fiind îndreptățit să solicite deschiderea procedurii insolvenței nu este suficientă pentru a se dispune deschiderea acestei proceduri, ci judecătorul-sindic este obligat a verifica dacă neplata creanței este cauzată de starea de insolvență a debitorului.

Așadar, intimata-debitoare a arătat că și în măsura în care prima condiție ar fi îndeplinită, cea de-a doua condiție pe care judecătorul sindic este obligat să o verifice se referă la starea patrimoniului debitorului, respectiv dacă neplata datoriei este cauzată de insuficiența fondurilor bănești disponibile, întrucât doar prezența stării de insolvență poate duce la deschiderea procedurii concursuale.

Cele două condiții, respectiv existența unei creanțe certe, lichide și exigibile de mai mult de 60 de zile, în cuantum de cel puțin 50.000 lei, și existența stării de insolvență, trebuie să fie îndeplinite în mod cumulativ.

Lipsa uneia dintre cele două condiții va determina respingerea cererii de deschidere a procedurii insolvenței, formulată de creditor.

Continuând, intimata-debitoare a învederat că starea de insolvență a debitorului trebuie să fie efectivă, reală, permanentă și să denote blocajul financiar al societății, imposibilitatea debitorului de a-și mai desfășura activitatea din cauza faptului că acesta nu mai face față datoriilor. Doar dacă sunt întrunite cele două caracteristici esențiale ale insolvenței, și anume insuficiența fondurilor bănești disponibile în patrimoniul debitorului și neplata datoriilor scadente, cauzată de lipsa lichidităților, se poate afirma că debitorul se află în stare de insolvență, în sensul celor de mai sus fiind și practica unanimă (în opinia intimatei) a instanțelor judecătorești:

„(...) Procedura reglementată de acest act normativ se aplică numai în situația unui debitor aflat în insolvență, ceea ce nu este cazul societății G. P. SRL, care cu înscrierile depuse a răsturnat prezumția de insolvență, și nicidecum ca o modalitate de rezolvare a litigiului părților procesuale izvorât din contractele încheiate, litigiu ce se poate soluționa pe calea dreptului comun.” (Sentința nr. 465/26.08.2015 a Tribunalului Gorj)

„Procedura insolvenței nu este menită să fie utilizată ca instrument de constrângere a debitorului pentru ca acesta să-și plătească datoriile „sub amenințarea cu falimentul”, dacă debitorul are fonduri disponibile pentru a plăti.

„Nu se putea reține că debitoarea se află în imposibilitate de a-și achita datoriile comerciale cu disponibilitățile existente, ci mai degrabă se reține împrejurarea că refuză plata de bunăvoie, situație ce se rezolvă prin alte căi legale decât procedura prevăzută de Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.” (sentința civilă din data de 12.04.2016 a Tribunalului București)

„Judecătorul sindic apreciază că deschiderea procedurii insolvenței față de un debitor este ultima soluție la care se poate recurge pentru îndestularea creditorilor. Astfel, anterior formulării unei astfel de cereri se impune ca creditorul să uziteze de calea executării silite a debitorului, iar în cazul în care acesta nu s-a îndestulat pe această cale să se procedeze la deschiderea procedurii insolvenței. Aceasta presupune ca reclamantul să tindă la obținerea unui titlu executoriu, în urma unei judecăți de drept comun, iar ca urmare a constatării insolvabilității debitorului său să recurgă la această procedură specială.” (Sentința civilă nr. 339/16.04.2008 a Tribunalului Brașov)

În ceea ce privește hotărârea apelată, intimata-debitoare a apreciat că în mod corect a reținut prima instanță că: „trebuie să se aprecieze în toate cazurile motivele neîndeplinirii de către debitor a obligațiilor exigibile și numai neplata datorită lipsei de lichidități ori insuficienței acestora permite recurgerea la procedura insolvenței, iar nu simpla neplată a datoriilor”; „neplata de către debitor a datoriei pe care acesta o are față de creditor decurge din dorința celui dintâi de concretizare a unei variante de compensare convențională a creanțelor

reciproce dar născute în perioade diferite în raport de data deschiderii procedurii insolvenței creditorului”.

De altfel, intimata a apreciat că în mod corect a observat prima instanță următoarele aspecte:

„Creanța deținută de debitor asupra creditorului este anterioară momentului deschiderii procedurii insolvenței creditorului, sens în care accesoriile aferente s-au oprit din curgere la momentul deschiderii procedurii insolvenței acestuia din urmă, pe când accesoriile aferente creanței deținute de creditor asupra debitorului au curs și după acea dată.”

„Debitorul, care la rândul său este creditor al creditorului, nemaiputând valorifica o compensație legală și/sau judiciară (conform deciziei nr. 366/A/16.06.2021 emisă de Curtea de Apel Timișoara în dosar nr. 2505/108/2010/a2.3) a demarat o procedură de negociere cu creditorul său, în vederea realizării unei compensații judiciare.”

„În ceea ce privește îndeplinirea condiției privind insuficiența fondurilor bănești disponibile judecătorul sindic observă și faptul că suma datorată de către debitor creditorului bancar a fost cesionată de bancă unui alt creditor care a încheiat o convenție de plată cu debitorul, fapt de natură să evidențieze neîndeplinirea acestei condiții în speță, raportat inclusiv la valoarea comparativă a celor 2 creanțe în discuție.”

În drept, intimata-debitoare a invocat dispozițiile art. 205 din Codul de procedură civilă și art. 43 alin. 3 din Legea nr. 85/2014.

În probațiune, a solicitat proba cu înscrisuri.

Examinând apelul promovat în cauză, prin prisma motivelor invocate în scris de apelantă, în condițiile art. 476 și urm. Cod procedură civilă, Curtea de Apel a constatat și următoarele:

După cum se deduce din ansamblul dispozițiilor codului insolvenței (legea 85/2014), procedura de executare colectivă se aplică numai debitorilor care au dificultăți financiare, starea de insolvență fiind elementul esențial care impune sau permite deschiderea procedurii.

Dând posibilitatea unui creditor să solicite declanșarea procedurii insolvenței debitorului său, codul a instituit însă o serie de limitări, menite să înlăture simplele acțiuni șicanatorii din partea creditorilor, dat fiind faptul că, impactul negativ pe care o are o astfel de cerere o are asupra reputației debitorului, este un mijloc de presiune eficient împotriva acestuia iar celeritatea și costurile procedurii pot fi seducătoare pentru un creditor.

Astfel, trebuie subliniat că, procedura insolvenței nu reprezintă un mijloc de valorificare a creanțelor pe cale silită împotriva debitorului care nu-și execută obligațiile și nu poate fi transformată într-o măsură de constrângere a acestuia, pentru a-l determina să-și îndeplinească obligațiile de plată.

Aceasta este o procedură specială, ce se aplică numai debitorului aflat în incapacitate reală de plată iar constrângerea debitorului să-și execute obligațiile asumate poate fi obținută de către creditor exclusiv pe calea executării silită.

În acest sens codul impune ca o primă condiție pentru deschiderea procedurii, invocarea și dovedirea de către petent a calității sale de creditor al debitorului, definită de către legea specială – codul insolvenței prin prisma condițiilor pe care trebuie să le îndeplinească creanța reclamantă împotriva debitorului.

Astfel potrivit disp. art. 5 alin.1 punctul 20 din legea 85/2014 are această calitate creditorul a cărui creanță asupra patrimoniului debitorului este certă, lichidă și exigibilă de mai mult de 60 de zile.

Aceleași dispoziții arată că creanță certă atunci când existența sa rezultă din însuși actul de creanță sau și din alte acte, chiar neautentice, emenate de la debitor sau recunoscute de acesta și că creditorii vor putea solicita deschiderea procedurii insolvenței doar în cazul în care, după compensarea datoriilor reciproce, de orice natură, suma datorată acestora va depăși valoarea prag prevăzută la pct. 72.

Punctul 72 stabilește ca valoare prag suma de 50.000 lei pentru creanțe de altă natură decât cele salariale, iar pentru cele salariale suma de 6 salarii medii brute pe economie sau salariat.

Definirea de către codul insolvenței a noțiunii de „creanță certă”, ca fiind acea creanță care rezultă dintr-un act autentic sau sub semnătură privată, emis de debitor sau recunoscut de acesta, se reflectă mai ales în planul probațiunii, în sensul că, în această procedură specială, creanța nu poate fi probată decât prin înscrisuri provenite sau recunoscute de către debitor.

Rezultă că procedura insolvenței nu poate fi deschisă în situația în care, pentru determinarea existenței sau a întinderii creanței, este necesară administrarea probei cu martori sau cu expertiza tehnică, pentru aceste situații creditorul fiind dator să-și procure, în prealabil, un titlu împotriva debitorului.

Tot referitor la calitatea creanței și probațiune, trebuie reliefată și distincția dintre cererea de deschidere a procedurii insolvenței și înscrierea în tabelul de creanțe a unui debitor. În acest din urmă caz, toate probele propuse de creditor și de debitor și care nu au fost avute în vedere de practicianul în insolvență trebuie administrate de judecătorul-sindic, pentru că analiza jurisdicțională vizează stabilirea caracterului cert, lichid și exigibil al unei anumite creanțe ce va figura în tabel (art. 5 pct. 19 rap. art. 111 din Legea nr. 85/2014).

Acceptarea aceleiași soluții, în cazul creditorului declanșator ar suprapune, sub aspectul gradului de certitudine a creanței, acțiunea civilă de drept comun, cererii de deschidere a procedurii. Or, față de repercusiunile pe care o cerere de deschidere a procedurii o are asupra reputației și activității debitorului o astfel de creanță declanșatoare nu ar putea fi acceptată nici în cazul inexistenței unor dispoziții exprese, cum sunt cele de la art. 5 alin.1 punctul 20 din legea 85/2014.

Sintetizând, rezultă că un creditor justifică declanșare procedurii insolvenței debitorului său numai dacă reclamă o creanță certă, lichidă și exigibilă, întârziată la plată cu mai mult de 60 de zile, dovedită prin înscrisuri recunoscute sau emise de către debitor și care, după compensarea cu orice fel de datorie a creditorului față de debitor, depășește valoarea prag de 50.000 lei sau 6 salarii medii brute, în cazul creditorilor salariați.

Cea de-a doua condiție pentru deschiderea procedurii este starea de insolvență a debitorului.

Stabilirea de către judecătorul sindic a insolvenței debitorului trebuie să fie urmarea unei analize judicioase a situației economice a acestuia, în condițiile în care, astfel cum Curtea a subliniat anterior, declanșarea prematură a procedurii poate aduce grave prejudicii activității debitorului, după cum o deschidere tardivă poate compromite șansele de reușită a implementării unui plan viabil de reorganizare.

Potrivit disp. art. 5 alin.1 punctul 5 din legea 85/2014 prin insolvență se înțelege acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficiența fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile.

Această definiție nu trebuie însă interpretată rigid, în senul că ori de câte ori un creditor solicită deschiderea procedurii insolvenței, debitorul este dator a prezenta instanței un extras de cont din care să rezulte că are disponibilă suma de bani solicitată de creditor.

Insolvența nu poate fi prezumată doar prin lipsa disponibilităților bănești din contul sau casa debitoare necesare plății creanței reclamantă de creditor la momentul formulării cererii, întrucât aceasta înseamnă altceva decât o „jenă financiară”, de moment a debitorului.

Starea de insolvență înseamnă o încetare de plăți, însă aceasta nu poate fi confundată cu neplata materială a uneia sau a unora din datoriile exigibile.

Astfel simpla neplată la scadență a uneia sau a unora dintre datorii nu poate justifica deschiderea acestei proceduri câtă vreme nu denotă o incapacitate de plată a debitorului.

Neplata nu este decât unul din faptele revelatorii ale stării de insolvență în care se găsește patrimoniul unui debitor, fiind de altfel și indicată de către legiuitor ca o prezumție simplă de insolvență, prin disp. art.5 al.1 punctul 29 din legea 85/2014.

Însă pe lângă aceasta mai trebuie să existe și alte fapte de natură să demonstreze insolvența, cum ar fi recunoașterea debitorului, fie expresă, fie tacită prin nedeplinirea contestației reglementate de art.72 alin.3 din legea 85/2014 sau încetarea desfășurării activității economice ori continuarea comerțului prin mijloace ruinătoare.

Astfel pentru a justifica intervenția instanței în activitatea debitorului starea de insolvență trebuie să fie reală, dedusă din activitatea concretă a debitorului, care trebuie să

releve neputința de a efectua plăți în vederea stingerii datoriilor acumulate și nu dintr-un simplu refuz de plată al unei creanței.

Or, încetarea de plăți este reală atunci când rezultă din semne exterioare, cu caracter permanent, care indică un dezechilibru economic al patrimoniului debitorului, de natură să-i alarmeze pe creditori.

Așadar procedura insolvenței nu poate fi deschisă în situația în care debitorul se află într-o „jenă” financiară temporară. Insolvența debitorului trebuie să fie obiectivă, adică să constea într-o imposibilitate concretă a acestuia de a efectua plata obligațiilor asumate, fiind fără relevanță din acest punct de vedere dacă debitorul recunoaște sau nu datoria.

Concluzionând, Curtea reține că deși codul insolvenței permite oricărui creditor care reclamă o creanță certă, lichidă și exigibilă să solicite intrarea în procedura insolvenței a debitorului său rău platnic, admiterea unei asemenea acțiuni este condiționată de dovedirea unei stări de insolvență reală a debitorului.

Analizând cererea de deschidere a procedurii formulată de către creditoare împotriva debitoarei, prin prisma considerațiilor teoretice expuse anterior, Curtea constată că, în mod corect, judecătorul sindic a reținut că nu sunt îndeplinite condițiile pentru intrarea debitoarei în procedura insolvenței.

În ceea ce privește calitatea creanței, Curtea reține că creditoarea a invocat o creanță în cuantum de 754.713,69 lei, compusă din suma de 616.839,37 lei reprezentând debit principal și suma de 137.874,32 lei, reprezentând dobânzi legale calculate de creditoare pentru perioada 09.08.2019 - 22.11.2021.

În probațiune creditoarea a depus sentința civilă nr. 64/03.02.2021 pronunțată în dosarul nr. 2505/100/2010/a2.3, înregistrat pe rolul Tribunalului Arad, prin care debitoarea a fost obligată să-i achite creditoarei suma de 616.839,37 lei, cu dobânda legală aferentă, sentință rămasă definitivă, în această formă.

Debitoarea a recunoscut suma de 616.839,37 lei, a contestat valoarea penalităților de 137.874,32 lei și a invocat compensarea cu suma de 456.572,99 lei cu care este înscrisă în tabelul de creanțe al creditoarei.

Apărărilor debitoarei sunt însă lipsite de relevanță în condițiile în care, chiar lăsând deoparte suma de 137.874,32 lei (reprezentând penalitățile contestate) și compensând suma de 616.839,37 lei cu suma de 456.572,99 lei, ceea ce rămâne este o creanță superioară valorii prag de 50.000 lei.

Raportat la acestea este evident îndeplinită prima condiție impusă de codul insolvenței.

Nu este îndeplinită însă ce-a de-a doua condiție și anume existența stării de insolvență, întrucât înscrisurile depuse de către debitoare relevă o situație economică stabilă, bazată pe un activ patrimonial mult superior creanței reclamante și pe o activitate producătoare de venit, relativ sigură - închirierea unor imobile.

Deși **Curtea împărtășește pe deplin opinia creditoarei potrivit căreia insolvența este altceva decât insolvabilitatea, nu poate fi de acord cu opinia că prezumția de insolvență poate fi înlăturată exclusiv prin dovedirea existenței în contul debitoarei, la momentul depunerii cererii, a sumei de bani pretinse de către creditoare și nici cu aceea că valoarea activului patrimonial al debitoarei nu are nici o relevanță în analiza situației debitoarei.**

Astfel valoarea imobilizărilor corporale, de care se prevalează debitoarea, nu poate fi considerată un element lipsit de importanță în evaluarea situației economice a debitoarei, în condițiile în care existența unui activ patrimonial superior pasivului este, în sine, un element care denotă o activitate economică stabilă, mai ales atunci când se coroborează cu existența unui profit, oricât de insignifiant ar fi acesta.

Or, în speță, din situația financiară anuală depusă la 31 decembrie 2021, rezultă că debitoarea are active corporale în valoare de 4.556.758 de lei (din care 3.294.045 reprezintă terenuri și 1.054.547 lei reprezintă construcții), superioare valorii tuturor datoriilor de la acea dată (4.365.901 lei) și chiar dacă de-a lungul timpului profitul debitoarei a fost nesemnificativ, din celelalte înscrisuri depuse rezultă că aceasta nu a încheiat nici un an în pierdere.

Curtea consideră important a reține și că valoarea imobilizărilor corporale și a activului patrimonial în general, trebuie avută în vedere de către judecător nu doar la evaluarea stării de insolvență a debitorului ci și la evaluarea bunei credințe a creditorului.

O asemenea valoare, mult superioară față de cea a obligației de plată reclamată, dacă acest fapt este cunoscut de creditor la momentul formulării cererii de deschidere a procedurii, este un indiciu al unei atitudini șicanatorii din partea creditorului, menită să-l silească pe debitor să-și achite datoria, cu eludarea dispozițiilor imperative ale procedurii civile care reglementează modul în care un debitor poate fi silit să-și execute obligațiile.

Or, în speță, după cum rezultă din înscrisuri, părțile au făcut parte din același grup de societăți, astfel că situația activului patrimonial al debitoarei nu-i poate fi străină creditoarei.

În ceea ce privește situația datoriilor, Curtea reține că creditoarea I, ce deține o creanță în cuantum de 6.709.173,49 lei, a încheiat o convenție de plată cu debitoarea pentru plata eșalonată, în 12 rate egale, a sumei datorate.

În urma acordului de plată, această creditoare a renunțat la cererea sa de declarare a insolvenței debitoarei iar prin înscrisul depus în fața instanței de apel creditoarea I a arătat că se opune deschiderii procedurii, întrucât debitoarea își achită creanța conform eșalonării iar potrivit propriilor evaluări, situația financiară îi permite debitoarei să-și achite în timp creanța.

Or, în evaluarea stării de insolvență a debitoarei trebuie reținut și acest element întrucât încrederea acordată afacerii de către creditorul ce deține o creanță de 6.709.173,49 lei în contra averii debitoarei, dovedește existența unei activități economice capabile să facă față și obligației de plată invocată de către creditoarea Y, mult inferioară.

Față de aceste considerente, Curtea a constatat că în speță nu este îndeplinită condiția insolvenței debitoarei, astfel că apelul este nefondat .